

Noget, som let vil kunne skee, gjennem et Udvingsforslag til 3die Behandling, og jeg troer derfor overhovedet, at dette Spørgsmaal ikke fortjener mange Ord; man vil nemlig vist let i saa Henseende kunne blive enig om Realiteten. Og at discutere om Enkeltighederne af Spørgsmaalet paa dette Sted er derhos ikke hensigtsmæssigt, fordi det, naar Spørgsmaalet skulde debatteres i sin fulde Udstrækning, vilde blive en temmelig indviklet Discussion, ved hvilken de Herrer vanskelig vilde kunne holde fast paa de enkelte Punkter. — Jeg skal saaledes kun udtale mig nærmere om den anden Deel af § 23, som egentlig er den Deel af samme, der interesserer mig meest for Diebliftet. Jeg troer dog heller ikke, at det for denne Deels Vedkommende vil være til stor Nytte at disputere længere, om man skal kalde den Indskrænkning, der ifølge denne Deel af Paragraphen skal kunne lægges paa Jorden, for et fideicommissariff Baand eller ikke. Jeg troer ikke, at den hele Disput om dette Punkt er mange Ord værd. Jeg troer derimod, at det er mere hensigtsmæssigt at holde sig til Bestemmelsen, som den lyder, ganske simpelt og ligefremt, og saa spørge: Hvad er det, der ifølge den skal være tilladt, og hvad synes man, om det? Det, der ifølge Bestemmelsen i 2det Punctum af § 23 skal være tilladt, er, at en Mand skal kunne faae et Testamente confirmeret, hvorved han indskrænker sine Arvinger i Raadigheden over den faste Eiendom, som han efterlader sig. Jeg skal nu først med Hensyn hertil bemærke, at en saadan Indskrænkning i en Arvinges Raadighed ikke, troer jeg, i og for sig indeholder nogen Krænkelse af det Princip om Fordeindommens Frihed, hvorom man har talt saa meget, og som vi hidtil have kjendt i vor Ret. Hvad Bestemmelsen gaar ud paa, det er kun et Indgreb i Børnens Arveret, og det er fra dette Synspunkt, at jeg maa see den. Den indeholder derimod, som sagt, ikke noget Indgreb i det Princip om Fordeindommens Frihed, som vi hidtil have kjendt, fordi den nuværende Lovgivning allerede tillader den Mand, der ikke har Affom, at træffe en saadan Bestemmelse ved Testamente, og fordi Lovgivningen fremdeles tillader ved Rets-

handeler mellem Levende at træffe en saadan Bestemmelse. Jeg mener derfor, at det egentlig ikke er fra dette Synspunkt, at man bør betragte Paragraphens Bestemmelse. Hvad den indeholder, det er derimod en Indskrænkning af den Arveret, som Børnene efter den hidtil hos os gjældende Retsopfattelse have. Efter den hidtil gjældende Ret troer jeg nemlig vistnok, at det maa erkendes, at en Mand ikke har kunnet binde sine Børn paa den Maade, hvorom der her er Tale. Børnene have hidtil havt fuldkomment frie Gænder over det, der tilfalder dem efter deres Forældre, forsaavidt det bestod i faste Eiendomme, idet jeg nemlig mener, at man vistnok ikke med Rette kan fortolke Forordningen af 1845 § 28 anderledes end som kun havende Hensyn til Capitaler. Jeg troer altsaa, at Paragraphen vil indføre en ny Indskrænkning i den Raadighed, som Børnene efter den ældre Lovgivning have over det, der tilfalder dem i Arv efter deres Forældre. Det er fra dette Synspunkt, at man maa see paa Paragraphens Bestemmelse, og man maa da spørge: Er dette rigtigt, og er dette hensigtsmæssigt? — Jeg vil da nu først bemærke, at jeg ikke troer, at man paa nogen Maade til Fordeel for Bestemmelsen kan paaberaabe sig Forældremyndigheden, kan paaberaabe sig den Sætning, at Forældremyndigheden bør være stærk. Jeg troer heller ikke, at man paa dette Sted bør eller kan paaberaabe sig den naturlige Frihed. Man kan ikke sige, at man handler i Frihedens Interesse ved at tillægge Forældrene en saadan Berettigelse. Saasnart vi nemlig tale om saadanne Begreber som om Forældremyndighed og Frihed, saa tale vi om Rettigheder, der kun tilkomme Mennesket, saalænge han lever, men som ere forbi, naar han er død. Det ligger virkelig ikke i den personlige Frihed, at jeg skal have Lov til at bestemme Noget om, hvorledes der skal forholdes med mine Rettigheder efter min Død. Den personlige Frihed udstrækker sig kun til, hvad jeg skal have Lov til, saalænge jeg lever. Naar jeg er død, saa er jeg udgaet af Retsphæren, og saa kræver Ingen mig ved at handle imod min Willie, thi saa er jeg for bestandig skilt fra hele det Retsliv, som findes paa